

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **Ing. B. Č.**, zastoupeného JUDr. Ivanou Jelínkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Božetěchova 36, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2006, č. j. 8 Ca 214/2005 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra financí ze dne 30. 5. 2005, č. j. 44/49 829/2005, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 4. 2005, č. j. 44/42 880/2005, o nepřiznání náhrady za majetek zanechaný rodiči stěžovatele v roce 1939 na Podkarpatské Rusi (dále též „Zakarpatská Ukrajina“) z důvodu maďarské okupace tohoto území, a rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl, neboť dospěl k závěru, že se jedná o právní věc, o níž má být rozhodnuto v občanském soudním

řízení. Podle ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s. je ve správním soudnictví v případech, kdy jde o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích jeho zákonné pravomoci, žaloba nepřipustná. Soud svůj závěr odůvodnil tak, že ministr financí nerozhodoval podle jeho názoru o veřejném subjektivním právu stěžovatele, nýbrž o jeho právu soukromém, neboť se fakticky jednalo o právo stěžovatele na odškodnění za zásah do vlastnických práv jeho rodičů, resp. náhradu za omezení nebo zbavení vlastnického práva k určitému majetku, a zároveň stěžovatele poučil o tom, že se může svého práva domáhat podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), konkrétně podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. V odůvodnění rozsudku uvedl, že v předmětném řízení soud již nebude pouze přezkoumávat napadené rozhodnutí, ale rozhodne přímo o věci, tj. o právu stěžovatele na náhradu za omezení nebo zbavení vlastnického práva vůči státu. Soud také stěžovatele odkázal na ustanovení § 246 odst. 2 o. s. ř., kde jsou upraveny náležitosti, jež musí nový návrh splňovat, a poučil ho i o tom, že se může svého práva domáhat podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení u příslušného okresního nebo obvodního soudu včetně upozornění, že v uvedené lhůtě musí být žaloba příslušnému soudu doručena (§ 82 odst. 3 o. s. ř.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační námitku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a shledává tedy pochybení v postupu soudu v nesprávném posouzení právní otázky. Po podrobném vylíčení skutkových okolností případu stěžovatel v závěru svého podání vyjádřil nesouhlas s názorem soudu, že jeho věc má být rozhodnuta v občanskoprávním soudním řízení. Je podle něj sice nepochybné, že právo jeho rodičů, B. a A. Č. - a následně i právo stěžovatele na odškodnění - je zásahem do vlastnických práv zmíněných osob, a vlastnictví je institutem práva soukromého, v daném případě však byli rodiče stěžovatele zbaveni svého vlastnického práva jednostranným aktem státu. Stát zasáhl do majetkové sféry manželů Č. a stěžovatele a veřejná správa zásah do vlastnického práva vykonávala – rozhodnutí ministerstva je rozhodnutím v oblasti veřejné správy. Podle názoru stěžovatele jde v celé věci o právo veřejné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu usnesení Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, že bylo rozhodováno o právu stěžovatele na odškodnění za zásah do jeho vlastnických práv. Nejde proto o veřejné subjektivní právo stěžovatele, ale o jeho právo soukromé, o němž Městskému soudu v Praze nepřísluší rozhodovat ve správním soudnictví. Stěžovatel se měl domáhat svého práva postupem podle části páté o. s. ř. V dalším pak ministerstvo odkazuje na své vyjádření v této věci ze dne 25. 11. 2005 (pozn.: vyjádření k žalobě založené na č. l. 33 soudního spisu).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, že jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a že stěžovatel je zastoupen advokátem. Soud především předesílá, že v případě, je-li žaloba odmítnuta, nepřísluší mu zabývat se otázkami meritorního posouzení dané věci, tedy zda a jakého obsahu mělo či nemělo být vydáno rozhodnutí stran stěžovatelova nároku na náhradu za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině; předmětem přezkumu může být toliko posouzení, zda se městský soud nedopustil

nezákonnosti, odmítl-li žalobu, aniž se jí zabýval věcně. V úvahu proto připadá uplatnění stížního bodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Soud považoval za vhodné uvést na tomto místě alespoň stručné shrnutí skutkového stavu. Manželé Č. (rodiče stěžovatele) opustili z důvodu maďarské okupace dne 29. 4. 1939 území Zakarpatské Ukrajiny. Dne 14. 3. 1947 odevzdali manželé Č. tehdejšímu ministerstvu financí v rámci soupisu majetku přihlášku ohledně nemovitostí na Podkarpatské Rusi vepsaných ve vložce č. 6639 pozemkové knihy pro k. ú. Ch., a to konkrétně za činžovní dům č. p. 106, a za živnostenskou provozovnu - strojní zámečnickou dílnu z roku 1934 na parcele č. 2689/2, o výměře 1569 m², která byla nadále u tohoto úřadu vedena pod č. j. ZU 5658. V roce 1960, kdy mělo dojít k vypořádání, bylo manželům Č. Ústředním likvidátorem peněžních ústavů a podniků sděleno písemné stanovisko, že podle vyhlášky č. 159/1959 Ú. 1. nelze specifikovaný majetek považovat za majetek charakteru osobního nebo drobného soukromého vlastnictví (pozn.: neboť šlo o nemovitosti sloužící mj. i k živnostenskému podnikání; jmenovaní zaměstnávali 15 dělníků, celková hodnota přihlášeného majetku byla oceněna na 252 847,10 Kčs plus pohledávky ve výši 118 267,50 Kč) a z těchto důvodů jejich přihláška nebyla projednávána.

Stěžovatel podal dne 27. 9. 2004 ministerstvu žádost o odškodnění za majetek zanechaný na území Zakarpatské Ukrajiny jeho rodiči, přičemž pak následně bylo zahájeno správní řízení. Jeho žádost však byla ministerstvem zamítnuta, neboť přihlášený majetek nesplňoval podmínky pro přiznání náhrady (rozhodnutí ze dne 18. 4. 2005, č. j. 44/42 880/2005). Následně ministr financí žalobou napadeným rozhodnutím o rozkladu ze dne 30. 5. 2005, č. j. 44/49 829/2005, prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdil.

Pro věc samu je dále nezbytné učinit stručný přehled relevantní právní úpravy vztahující se ke sporné věci. Dne 29. 6. 1945 byla uzavřena Smlouva mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o Zakarpatské Ukrajině (dále též „Smlouva“) a rovněž i Protokol k této Smlouvě (dále též „Protokol“), oba dokumenty publikovány pod č. 186/1946 Sb., kterou bylo území Zakarpatské Ukrajiny postoupeno Svazu sovětských socialistických republik (dále též „SSSR“). Současně se na základě čl. 2 Protokolu Československý stát zavázal poskytnout fyzickým a právnickým osobám české či slovenské národnosti odškodné v případě, že požádají o občanství československé republiky a že na Zakarpatské Ukrajině vlastnili nemovitý majetek. Odškodné náleželo dle Protokolu rovněž těm, kteří byli nuceni okupací opustit předmětné území. Protokol současně stanovil, že odškodné náleží pouze za nemovitosti a že bude provedeno československou vládou. Na tento dokument navázal zákon č. 42/1958 Sb., o úpravě některých nároků a závazků souvisejících se sjednocením Zakarpatské Ukrajiny s Ukrajinskou sovětskou socialistickou republikou (dále též „zákon č. 42/1958 Sb.“). Ten v ust. § 1 stanoví, že Československý stát poskytne v mezích dalších ustanovení tohoto zákona náhradu za nemovitý majetek, který měly československé právnické a fyzické osoby dne 29. června 1945 na Zakarpatské Ukrajině, a za nároky, které měly dne 29. června 1945 československé právnické osoby proti právnickým a fyzickým osobám Zakarpatské Ukrajiny a československé fyzické osoby proti právnickým osobám Zakarpatské Ukrajiny, a pozbyly tohoto majetku podle Smlouvy mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o Zakarpatské Ukrajině a Protokolu k této Smlouvě, vyhlášených pod č. 186/1946 Sb., nebo podle Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o konečném vypořádání majetkových a finančních otázek, souvisejících se sjednocením Zakarpatské Ukrajiny s Ukrajinskou sovětskou socialistickou republikou, vyhlášené vyhláškou ministra

zahraničních věcí č. 1/1958 Sb. Rovněž v ust. § 4 zmocnil ministerstvo financí k úpravě podrobností, zejména za jakých podmínek se poskytuje náhrada (dle slov Smlouvy odškodné), jakož i o zániku nároku na náhradu. Na základě tohoto zmocnění byla vydána vyhláška ministerstva financí č. 159/1959 Ú. l., o vnitrostátním vypořádání některých nároků podle zákona č. 42/1958 Sb., týkajících se Zakarpatské Ukrajiny, která stanovila, že náhrada se poskytne za tento nemovitý majetek, pokud měl povahu osobního nebo drobného soukromého vlastnictví, a) za rodinný domek, b) za hospodářské budovy a půdu drobných zemědělců na Zakarpatské Ukrajině, avšak jen těm, kteří nyní hospodaří jako členové jednotných zemědělských družstev nebo jako samostatní malí nebo střední zemědělci, c) za pozemek zastavěný rodinným domkem nejvýše však za výměru 800 m² a za pozemek zastavěný hospodářskými budovami, d) za budovy sloužící k provozu malé živnosti.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho poukaz na skutečnost, že v dané věci jsou příslušnými k rozhodnutí soudy ve správním soudnictví, neboť rozhodnutí ministerstva je rozhodnutím v oblasti veřejné správy, které zasáhlo do vlastnických práv jeho a jeho rodičů.

Nejvyšší správní soud k této otázce uvádí následující. Jakkoliv je ve věci nesporné, že v posuzovaném případě došlo k zásahu státu do vlastnických práv stěžovatele, resp. jeho rodičů, neznamená tato skutečnost sama o sobě, že věc automaticky náleží do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Každý právní případ je totiž třeba posuzovat individuálně, zohledňovat právní sféry dotčené rozhodnutím učiněným v rámci veřejné správy a bedlivě vážit, do jaké z nich bylo rozhodnutím správního orgánu zasaženo. Nelze proto pouze na základě existence rozhodnutí správního orgánu a priori bez dalšího učinit věc předmětem přezkumu v rámci správního soudnictví, neboť i v takovýchto případech může za určitých situací být věc předmětem rozhodování v rámci soudnictví civilního. Tímto způsobem je nastavena soudní kontrola aktů veřejné správy, která se fakticky rozpadá do dvou větví – správní soudnictví dle soudního řádu správního a soudnictví civilní (obecné) dle části V. občanského soudního řádu. Proto je kritérium navrhané stěžovatelem nedostatečné, neboť otázku pravomoci soudů neřeší.

V dané věci je nutno jít k samé podstatě sporu, tj. vytýčit ve sporné otázce hranici mezi veřejným a soukromým právem a tím identifikovat pravomoc soudních orgánů. Je však nutno zdůraznit, že tato hranice není vždy ostrá a jednoznačně vymežitelná, neboť prozatím jak právní věda, tak i právní praxe nedospěla k definování spolehlivého a obecně platného dělicího kritéria použitelného v rámci aplikace práva. Rovněž je vhodné zdůraznit, že určitá skupina právních vztahů může mít i smíšenou povahu; může tedy v sobě obsahovat jak prvek soukromoprávní, tak i veřejnoprávní.

Právní teorie rozlišuje mezi dvěma základními oblastmi práva, tedy mezi právem soukromým a právem veřejným, především tradičně za pomoci např. teorie zájmové, mocenské, organické či pomoci metody právní regulace. Problémem dualismu práva, tzn. jeho „dvoukolejností“ a hledáním „rozcestí“ mezi civilní a správní větví soudnictví, se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval jak Nejvyšší správní soud, tak i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování ve věcech některých kompetenčních sporů (dále též „zvláštní senát“), který rozhoduje mimo jiné [§ 1 odst. 1 písm. b)] spory o tom, zda v konkrétním posuzovaném případě jsou k rozhodnutí ve věci příslušné soudy v občanském soudním řízení nebo soudy ve správním soudnictví.

V dané věci není sporu o tom, že vlastnické právo jako takové má typicky soukromoprávní obsah, a proto rozhodování o něm patří do pravomoci soudů v civilním soudnictví, což ostatně nezpochybnuje ani sám stěžovatel. Avšak pro určení toho, zda se určitá věc bude projednávat a rozhodovat v civilním nebo ve správním soudnictví, je rozhodující soukromoprávní nebo veřejnoprávní povaha případného zásahu do vlastnického práva, nikoliv však právní povaha vlastnického práva samotného, tzn. že je nutno primárně posoudit, jaký charakter má zásah, proti němuž se účastník řízení brání a hledá ochranu u soudu. K zásahu do vlastnického práva pak může docházet i ve veřejném zájmu ze strany veřejné moci.

Příkladem takového zásahu je typicky vyvlastnění a nucené omezení vlastnického práva, které je mocenským zásahem ze strany státu, neboť při použití kritéria metody právní regulace je zřejmé, že se vyvlastňovaný – „expropriát“ – se nenachází v rovnoprávném postavení s vyvlastnitelem – „expropriantem“, jak se mj. vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003 - 50, které bylo publikováno pod č. 448/2005 Sb. NSS. V tomto usnesení dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že přezkoumání rozhodnutí správního orgánu o zřízení věcného břemene či rozhodnutí o vyvlastnění náleží do pravomoci správních soudů, zatímco rozhodnutí o určení způsobu a výše náhrady (v téže věci) je již rozhodnutím ve věci soukromého práva, které tudíž spadá do pravomoci soudů civilních. Rozšířený senát argumentoval také tím, že účelem náhradového vztahu je dosažení základního smyslu soukromého práva, tj. znovuobjevení narušené rovnováhy zúčastněných zájmů. Shodně tuto otázku posoudil i Nejvyšší soud Československé republiky v rozhodnutí publikovaném ve sbírce Vážný pod č. 8049, z něhož plyne, že „každé vyvlastnění jest veřejnoprávním titulem, avšak, jde-li potom o to, by vyvlastnitel uplatnil vlastnictví podle svého tvrzení z titulu toho nabyté proti třetím osobám, nemůže to jinak učiniti než pořadem práva. O titulu vlastnictví může být rozhodnuto po správní „cestě“, a ten může být popřípadě i zrušen, ovšem samotná otázka vlastnictví z tohoto titulu nabytého již správní stolicí nepřísluší“. Z hlediska doktrinárního je možné vzpomenout i názor Hoetzela (Československé správní právo, Všeobecná část, Praha 1937), který vyslovil, že „na veřejnoprávním charakteru expropriace se nic nemění tím, že některé účinky expropriačního nálezu jsou soukromoprávní...“ Výše uvedené názory se staly východiskem i pro závěr zvláštního senátu při řešení povahy právního titulu při zřízení věcného břemene (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 5. 5. 2005, č. j. Konf. 81/2004 – 12, publikované pod č. 676/2005 Sb. NSS. Nad rámec výše uvedeného je vhodné na tomto místě zmínit i zákon č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, který nabyl účinnosti 1. ledna 2007 a dle kterého není-li stanoveno jinak, postupuje se v občanském soudním řízení ve věcech vyvlastnění podle občanského soudního řádu, jinými slovy přezkum rozhodnutí o vyvlastnění je svěřen civilní větví soudnictví.

Na základě zjištěného skutkového stavu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že předmětem sporu v posuzovaném případě není samotný mocenský zásah státu do vlastnického práva stěžovatele. Stěžovateli rodiče nepozbyli vlastnický titul k předmětnému majetku opuštěním Zakarpatské Ukrajiny v roce 1939, protože k němu došlo až v důsledku změny hranic a výměny části státního území na základě mezinárodní smlouvy uzavřené mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik (viz výše). Ke ztrátě majetku došlo tedy ex lege, tj. přímo v důsledku účinků ratifikované mezinárodní smlouvy, která byla do vnitrostátního práva transformována zákonem č. 42/1958 Sb. Ačkoliv v tehdejší právní úpravě absentovala generální recepční či jiná norma vymezující poměr vnitrostátního a mezinárodního práva, a ačkoliv bylo tehdejší Československo založeno na faktickém modelu primátu vnitrostátního práva, je na Smlouvu a na Protokol

nutno nahlížet jako na součást vnitrostátního právního řádu, neboť dle čl. 74 ústavního zákona č. 150/1948 Sb., Ústavy Československé republiky, byly splněny veškeré podmínky pro jejich ratifikaci, když tyto byly i vyhlášeny ve Sbírce zákonů. Proto i za této situace je nutno na tyto dokumenty nahlížet jako na závazný právní předpis, který měl právní sílu a zakládal právní vztahy. Z tohoto pohledu je Smlouva a Protokol ve spojení se zákonem č. 42/1958 Sb. právním titulem, jehož následkem byla ztráta majetku rodičů stěžovatele a současně vznik jejich nároku na náhradu za tuto ztrátu.

Na základě těchto právních předpisů tak všem osobám slovenské a české národnosti, které do 1. ledna 1946 využily práva opce pro státní občanství Československé republiky a během následujících dvanácti měsíců přenesly, po obdržení souhlasu vlády, své bydliště do Československa, vznikl nárok na přiznání náhrady dle čl. 2 Protokolu. Další podmínkou bylo, že muselo jít o majetek, který tyto osoby měly ke dni podpisu výše specifikované mezinárodní smlouvy, tedy ke dni 29. 6. 1945. V témže článku pak byl tento nárok přiznán i osobám české a slovenské národnosti, které byly nuceny svůj nemovitý majetek opustit v důsledku nepřátelské okupace, což je i případ stěžovatelových rodičů, kteří odešli ze Zakarpatské Ukrajiny v roce 1939 kvůli maďarské okupaci. Se stěžovatelem lze souhlasit toliko potud, že jeho rodiče, a všechny osoby, jejichž vlastnických práv se smlouva dotýkala, v tomto právním vztahu jednoznačně nebyli v rovném postavení s československým státem, který vystupoval *de facto* v roli vyvlastnítele. Vůle jednotlivých vlastníků nakládat se svým majetkem nebyla pro uskutečnění cílů mezinárodní smlouvy rozhodná a v tomto ohledu je možno kvalifikovat zásah do jejich vlastnictví jako zásah veřejnoprávní povahy, který se svým charakterem přibližuje vyvlastnění. Stát upřednostnil před soukromými zájmy těchto vlastníků *zájem veřejný* - viděno z toho úhlu pohledu, že veřejným zájmem bylo prosazení státních zájmů, resp. zájmů mezinárodní politiky v té době. Právní titul, na základě něhož se stěžovatel domáhá přiznání náhrady za majetek, o který přišli jeho rodiče v důsledku postoupení území Zakarpatské Ukrajiny, však není v řízení nikterak zpochybněn.

Předmětem sporu v posuzovaném případě je výše náhrady, kterou stěžovatel za majetek zanechaný na území Zakarpatské Ukrajiny svými rodiči po státu požaduje. Nejvyšší správní soud tak porovnal výchozí obecné předpoklady pro přiznání nároku na náhradu za pozbylý majetek s konkrétními skutkovými okolnostmi stěžovatelova případu a shledal, že o výši náhrady, tedy o tom, zda opuštěný majetek manželů Č., který byl shora specifikován, a který byl B. Č. dne 14. 3. 1947 přihlášen k soupisu podle vládního nařízení č. 8/1947 Sb., o soupisu československého majetku na Zakarpatské Ukrajině, splňoval či nespĺňoval podmínky ustanovení § 3 vyhlášky č. 159/1959 Ú. 1., není kompetentní rozhodnout. Nad rámec výše uvedeného toliko jako obiter dictum však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné v této souvislosti konstatovat, že na vyhlášku č. 159/1959 Ú. 1., která je vyhláškou, jež byla vydána za předchozího totalitního režimu, není možno nahlížet jinak, než prizmatem současných hodnotových hledisek, ze kterých vychází idea demokratického právního státu, a vykládat ji v souladu se zásadami právního státu, konformně s ústavním pořádkem České republiky. Ústavní soud se již v roce 1993 postavil na stanovisko, že ačkoli „*Ústava akceptuje a respektuje princip legality jako součást celkové koncepce právního státu, neváže pozitivní právo jen na formální legalitu, ale vklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu, podmiňuje právo respektováním základních konstitutivních hodnot demokratické společnosti a těmito hodnotami také užití právních norem měří*“. To znamená, že i při kontinuitě se „*starým právem*“ je při aplikaci těchto norem legitimní hodnotová „*diskontinuita*“ se „*starým režimem*“. Otázkou také zůstává, do jaké míry splňuje příslušná vyhláška požadavky čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a tedy že „*vyvlastnění a nucené omezení vlastnického práva je*

možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu“. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky vyplývající přímo z Listiny a garantované na ústavní úrovni musí být splněny kumulativně, znamená to, že vyvlastnit nebo autoritativně zásahem veřejné moci lze omezit vlastnické právo *pouze za náhradu*. Z tohoto úhlu pohledu se jeví problematické vyčlenění některých druhů majetku z nároku na náhradu jednak z důvodu možného porušení shora uvedených podmínek vyvlastnění, ale také z důvodu možného porušení ústavního principu rovnosti. Tyto otázky nechť však zváží soudy v civilním soudnictví.

Jak bylo již výše řečeno, samotný nárok na náhradu vyplývá v posuzovaném případě z mezinárodní smlouvy a ze zákona č. 42/1958 Sb. a nebyl v řízení před správním orgánem zpochybněn. Předmětem řízení je v tomto případě určení způsobu a výše náhrady za majetek zanechaný rodiči stěžovatele na Zakarpatské Ukrajině. V souladu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu i s jeho pozdější judikaturou (srov. např. rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006 - 130, dostupný na www.nssoud.cz) je pak třeba konstatovat, že Městský soud v Praze nepochybil, když shledal, že se jedná o právní věc, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Byť je na druhé straně nutno dát stěžovateli za pravdu v té části jeho námitek, které směřují k tomu, že povaha zásahu do vlastnického práva jeho rodičů i právní titul je svou povahou veřejnoprávní, nemá tato skutečnost vliv na charakter předmětu řízení v tomto konkrétním případě. Přezkumu rozhodnutí ministerstva jako správního orgánu, který rozhodl ve věci vyplývající z občanskoprávních vztahů, se stěžovatel mohl a měl domáhat návrhem podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. ve lhůtách v tomto právním předpisu stanovených, jak o tom byl řádně poučen v odůvodnění rozhodnutí městského soudu.

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., když stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a Ministerstvu financí jako druhému účastníku řízení žádné náklady dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu